

[Karl Møller]

bevægelighed demonstrerer i det mindste seriøse forhandlingshensigter, siger man.

Jeg skal bare her minde om de forslag, som fremkom den 8. juni 1978, og hvori man dels foreslog en reduktion af luft- og landstyrker ned til en ens tilladt overgrænse, hvad der i praksis faktisk ville medføre en større Øst- end Vestreduktion, dels på tydelige opfordringer fra USAs side foreslog en byttehandel om gensidigt reducerede områder, hvor man i dag har overvægt.

Men som bekendt kunne det heller ikke accepteres. Den taktik, som Vestlandene har lagt for dagen om at trække forhandlingerne i langdrag, afspejles meget godt, synes jeg, i en bemærkning, som den forhenværende forsvarsminister Orla Møller i sin egenskab af informationsdirektør for NATO fyrede af på en konservativ Rolighedskonference om dansk sikkerhedspolitik den 22. august 1978. Her udlagde han Wienforhandlingernes tekniske forkortelse MBFR som »meget bedre for russerne«, og det skal selvfølgelig nok have vakt munterhed i det indforståede selskab, der var samlet ved denne lejlighed. Men hvis det er den holdning til disse afgørende forhandlinger, der præger de vestlige forhandlere, forstår man straks bedre den manglende vilje til at nå et resultat.

I det hele taget har der i de sidste år været ført en skærpet oprustningslinje i og omkring NATO. Langtidsforsvarsprogrammet og den modernisering af pagtens ressourcer, der kræves heri, lægger op til en farlig udvikling, som bringer freden i fare.

Den kendsgerning, at der i 30 år har hersket fred og nogenlunde stabilitet i det historisk urolige Europa, har sin årsag i den politiske og militære ligevægt, som hele tiden har været tilstræbt i dette område. Såvel Øst- som Vesteuropa har en klar interesse i den balance, der findes, og myten om, at eksempelvis Sovjet skulle have interesse i at besætte Vesteuropa, er så absurd, at intet fornuftigt menneske, heller ikke nogen fornuftig politiker, kan tage den alvorligt, og Søgaard har jo faktisk også i dag givet os ret i denne opfattelse.

Hvis vi går tilbage og ser på, hvordan hele den militære udvikling overhovedet startede i Europa efter den anden verdenskrig, er det rent faktisk Vestmagterne, der hele tiden har ført an i optrapningen. Det var NATO, der først blev dannet. Det var Vesttyskland, der

først blev genoprustet, og siden er hvert eneste initiativ i våbenkapløbet kommet fra USA.

Vi fik først atombomben. Så fik vi de langtrækkende bombe-fly, de interkontinentale raketter, de atombevæbnede u-både, de raketter med flere sprænghoveder, som Sovjet, sådan som hr. Gert Petersen også har påvist, først nu med SS 20 og siden SS 21 er begyndt på udviklingen af. Man er allerede i fuld gang med at udvikle cruissmissilet. Dette lille, førerløse fly, der afgørende vil sænke atomtærsklen! Og Carter har efter sin bevidste tøven – dette nye begreb, som hr. Poul Nielson har indført – ophævet det midlertidige forbud mod neutronvåbenets produktion.

Hele vejen igennem er det faktisk NATO, som alene i rustningsmonopolernes interesse har drevet våbenkapløbet af sted, og modparten har måttet følge med for at opretholde både den militære og den forhandlingspolitiske balance.

I dag har NATO og USA enorm overvægt i kernevåben og våbenteologi. Man er førende inden for alle våbensystemer, inden for enhver form for våbenudvikling. Der er overhovedet ikke belæg for at udbygge den taktiske atomvåbenslagstyrke i Centraleuropa. Det er simpelt hen galskab at ville forsvare Europa med taktiske atomvåben. Det betyder jo ganske enkelt udslettelse af området, hvis det endelig går løs.

Det eneste, der er behov for fremtidig, er realistiske forhandlinger om afvikling af det enormt overdimensionerede potentiel, der ligger oplagret i Centraleuropa, og jeg synes nok, det er værd at lægge mærke til, hvor reserveret især vesttyske og hollandske socialdemokratiske politikere tager på kravene om at forøge og modernisere atomforsvaret.

Herbert Wehner har jo direkte sagt, at lige meget hvad der siges, så har Sovjet våben til defensive formål; de skal ikke anvendes til aggression.

Som jeg har nævnt det, er forbundskansler Schmidt bange for sit lands ry for afspændingspolitik, hvad man udmærket forstår, og stærke kredse i det hollandske socialdemokrati truer med at melde Holland ud af NATO, hvis neutronvåben stationeres i Europa.

Man kunne jo godt stille sig spørgsmålet: hvornår mon vi oplever noget lignende her hos os? For også Danmark er med sin accept